www.nevergetsold.eu
Μάρτιος 2026

Η γήρανση στον καπιταλισμό: Όταν οι 65+της LGBT+ κοινότητας γίνονται αόρατοι

Πώς το οικονομικό σύστημα οργανώνει την απόρριψη των ηλικιωμένων ατόμων της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας

Συγγραφέας: Curt Morgane - Le Girofard
Έρευνα: Mery Hemard & Melody Rampath - Le Girofard

Κάποιες σιωπές βαρύνουν περισσότερο από άλλες.

Στους χώρους δράσης μας, μιλάμε πολύ για τα νεαρά άτομα. Δύσκολες αποκαλύψεις, πρώτες εμπειρίες στο Pride, βία στα σχολικά προαύλια. Αυτό είναι νόμιμο, είναι απαραίτητο. Υπάρχει όμως μια σιωπή που διατρέχει τις κοινότητές μας σαν υπόγειος ποταμός: η σιωπή των ατόμων τρίτης ηλικίας.
Οι 65+ LGBT+ υπάρχουν. Ωστόσο, δεν τους βλέπουμε. Ή μάλλον, έχουμε μάθει να μην τους κοιτάζουμε. Κι αν αυτό δεν είναι σύμπτωση; Κι αν το οικονομικό μας σύστημα, με την ψυχρή καπιταλιστική λογική του, οργανώνει μεθοδικά την εξαφάνισή τους;

Πρόβλημα: Πώς ο καπιταλισμός επιδεινώνει την περιθωριοποίηση των ηλικιωμένων LGBT+ ατόμων;
Θα εξετάσουμε πρώτα πώς αυτό το σύστημα προωθεί έναν απομονωτικό ατομικισμό, πώς κατασκευάζει την ηλικιακή διάκριση ως εργαλείο κοινωνικής διαλογής και, τέλος, πώς καθιστά συγκεκριμένα αόρατους τους ηλικιωμένους queer ανθρώπους, προτού περιγράψουμε τρόπους αντίστασης.

I. Καπιταλιστικός ατομικισμός ή η οργάνωση της μοναξιάς

Η οικογένεια ως το μόνο δίχτυ ασφαλείας… όταν έχεις μία

Ο καπιταλισμός, στην προχωρημένη μορφή του, λειτουργεί με μια απλή αρχή: το άτομο πρώτα. Κάθε άτομο είναι υπεύθυνο για τη δική του μοίρα, την επιτυχία του, την επιβίωσή του. Συλλογική αλληλεγγύη; Απομεινάρια μιας άλλης εποχής, βάρη που περιορίζονται, ιδιωτικοποιούνται και μετατρέπονται σε αγορές.

Με τη συγχρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις. Αριθμός έργου: 2024-1-DE02-KA220-ADU-000244060

Σε αυτή την απέραντη ερημιά των σχέσεων, παραμένει ένας θεσμός, επιβαρυμένος με το να φέρει όλο το βάρος: η οικογένεια. Είναι η οικογένεια που πρέπει να φροντίζει τα παιδιά, τους άρρωστους και τους ηλικιωμένους. Είναι το τελευταίο προπύργιο ενάντια στην έλλειψη στέγης, την εγκατάλειψη και τη μοναξιά.

Τι κάνεις όμως όταν δεν έχεις οικογένεια; Τι συμβαίνει όταν σε απορρίπτει η οικογένειά σου επειδή αγάπησες «λάθος»; Τι συμβαίνει όταν χτίζεις τη ζωή σου έξω από τα πεπατημένα μονοπάτια της ετεροκανονικότητας;

Όπως επισημαίνει η έκθεση της καναδικής κυβέρνησης για την κοινωνική απομόνωση των ηλικιωμένων LGBTQ, πολλοί 65+LGBT+ έχουν γεράσει με την πεποίθηση ότι είναι καλύτερο να κρατήσουν μυστικό τον σεξουαλικό τους προσανατολισμό ή την ταυτότητα φύλου τους, προκειμένου να διασφαλίσουν την ευημερία τους (Κυβέρνηση του Καναδά, 2018). Αυτή η αναγκαστική αόρατοτητα, αυτή η ανάγκη να κρύβονται για δεκαετίες, έχει άμεσες συνέπειες για τους γύρω τους: χωρίς παιδιά, χωρίς αναγνωρισμένο σύντροφο, χωρίς δίκτυο ευρύτερης οικογένειας. Ο καπιταλισμός, καθιστώντας την οικογένεια τη μόνη λύση, καταδικάζει σε απομόνωση όσους δεν έχουν πρόσβαση σε αυτήν. Πρόκειται για μια σιωπηλή αλλά αμείλικτη κοινωνική διαλογή.

Η αξία της εργασίας ή το τέλος της κοινωνικής χρησιμότητας

Γιατί η καπιταλιστική κοινωνία περιφρονεί τους ηλικιωμένους της; Η απάντηση είναι σκληρή αλλά απλή: επειδή δεν παράγουν πλέον. Σε ένα σύστημα όπου η αξία ενός ανθρώπου μετριέται από την ικανότητά του για εργασία, από την ένταξή του στους κύκλους της παραγωγής και της κατανάλωσης, η συνταξιοδότηση δεν αποτελεί απελευθέρωση: αποτελεί περιθωριοποίηση. Μια έξοδος από τον κόσμο των «χρήσιμων».

Οι 65+ γίνονται βάρος. Στόματα που πρέπει να ταΐσουμε χωρίς καμία απόδοση της επένδυσης. Σώματα που κοστίζουν περισσότερο από ό,τι αποφέρουν.

Ο Μάικλ Άνταμς, στην ανάλυσή του για την Αμερικανική Εταιρεία για τη Γήρανση, το θέτει χωρίς περιστροφές: «Ο ηλικιακός ρατσισμός είναι ένα σύστημα που απονέμει κοινωνικά, οικονομικά και άλλα προνόμια. Αποτελεί μέρος των θεσμών και των νομικών πλαισίων που οργανώνουν την κοινωνία μας» (Άνταμς, 2023). Δεν είναι απλώς θέμα ατομικών στάσεων. Είναι δομικό ζήτημα.

Το βλέπουμε στην αγορά εργασίας: μετά τα 50, οι προαγωγές σταματούν, τα προγράμματα κατάρτισης σταματούν και αρχίζουν οι «διακριτικές» απολύσεις. Το βλέπουμε στο σύστημα υγείας: τα παράπονα των ηλικιωμένων απορρίπτονται πολύ συχνά απλά ως «ηλικία», σαν η γήρανση να ήταν από μόνη της ασθένεια. Το βλέπουμε στους δημόσιους χώρους: δεν υπάρχουν παγκάκια, δεν υπάρχουν τουαλέτες, δεν υπάρχουν προσβάσιμα μέσα μεταφοράς.

Το μήνυμα είναι σαφές: είχατε την ευκαιρία σας, τώρα αφήστε τους νέους να προχωρήσουν.

Με τη συγχρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις. Αριθμός έργου: 2024-1-DE02-KA220-ADU-000244060

II. Η κοινωνική ταυτότητα δοκιμάζεται από τη γήρανση

Η παγίδα της διπλής αορατότητας

Οι 65+της LGBT+ κοινότητας δεν βιώνουν μία μόνο μορφή περιθωριοποίησης, αλλά μάλλον πολλές, οι οποίες συσσωρεύονται, πολλαπλασιάζονται και συγκρούονται.

Πρώτον, υπάρχει ο καθημερινός ηλικιακός ρατσισμός, αυτός που εξαλείφει τους ηλικιωμένους από τους δημόσιους χώρους και τις αναπαραστάσεις. Στα μέσα ενημέρωσης, στη διαφήμιση, στις ταινίες, οι 65+απουσιάζουν ή περιορίζονται σε στερεότυπα. Όταν εμφανίζονται, σπάνια παρουσιάζονται ως υποκείμενα με επιθυμίες, ως όντα γεμάτα πάθος, ως άνθρωποι που ελέγχουν πλήρως τη συναισθηματική τους ζωή.

Στη συνέχεια, υπάρχει η αορατότητα που αφορά συγκεκριμένα τις κοινότητες LGBT+. Παραδόξως, οι ίδιοι μας οι χώροι μπορούν να αναπαράγουν αυτούς τους μηχανισμούς αποκλεισμού.

Τα γκέι μπαρ, τα λεσβιακά πάρτι, οι χώροι ακτιβισμού συχνά σχεδιάζονται από και για νέους. Μιλούν για την επιθυμία, τα σώματα και τους αγώνες — αλλά σπάνια για τη γήρανση. Σαν να τελείωναν οι ζωές μας στα 40. Σαν η κοινότητα να μην είχε καμία Μνήμη.

Η αποσεξουαλικοποίηση των ηλικιωμένων ή ο κοινωνικός θάνατος

Μία από τις πιο σιωπηλές μορφές βίας που ασκείται στα άτομα τρίτης ηλικίας είναι η αποσεξουαλικοποίησή τους. Στη συλλογική φαντασία, η σεξουαλικότητα ανήκει στα νεαρά άτομα. Οι 65+ υποτίθεται ότι έχουν ξεπεράσει αυτό το στάδιο, διαθέτοντας ένα είδος ασεξουαλικής σοφίας που τελικά τους καθιστά «αποδεκτούς».

Για τα άτομα της LGBT+ κοινότητας, αυτή η βία εντείνεται δέκα φορές. Επειδή η ταυτότητά μας έχει ιστορικά χτιστεί γύρω από τη σεξουαλικότητα, την επιθυμία και την επιβεβαίωση των σωμάτων μας. Έπρεπε να παλέψουμε για να υπάρχουμε ως όντα που επιθυμούν. Το να υποβιβαζόμαστε στην ασεξουαλικότητα απλώς λόγω της ηλικίας μας είναι ένας δεύτερος θάνατος. Όπως επισημαίνει ο Michael Adams: «Μια στενή άποψη για τον σεξουαλικό προσανατολισμό είναι ότι βασίζεται αποκλειστικά στην επιθυμία και τη σεξουαλική δραστηριότητα, αντί να αντανακλά ένα ολόκληρο φάσμα διαστάσεων της ανθρώπινης ζωής» (Adams, 2023). Η αναγωγή της ομοφυλοφιλίας στη σεξουαλική πράξη καθιστά επίσης αόρατη ολόκληρη τη συναισθηματική, ρομαντική και διαπροσωπική ζωή των ηλικιωμένων.

Η εσωτερίκευση της ηλικιακής διάκρισης

Ίσως το χειρότερο είναι όταν οι ίδιοι οι 65+καταλήγουν να πιστεύουν ό,τι τους λένε. Όταν εσωτερικεύουν την ιδέα ότι είναι πολύ μεγάλοι για να είναι ακτιβιστές, για να επιθυμούν, για να υπάρχουν κοινωνικά.

Με τη συγχρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις. Αριθμός έργου: 2024-1-DE02-KA220-ADU-000244060

Αυτό το φαινόμενο της εσωτερίκευσης της καταπίεσης είναι καλά τεκμηριωμένο στους αγώνες κατά του ρατσισμού και της ομοφοβίας. Ισχύει επίσης και όσον αφορά την ηλικιακή διάκριση. Ακούγοντας συνεχώς ότι κάποιος είναι βάρος, ένα φορτίο, ένα κατάλοιπο μιας άλλης εποχής, καταλήγει να συρρικνώνεται στο τίποτα. Να μην καταλαμβάνει πλέον κανένα χώρο. Να αποδέχεται την αόρατοτητα ως αναπόφευκτη.

Η Fredriksen-Goldsen αφηγείται την ιστορία μιας ηλικιωμένης γυναίκας, της οποίας ο σύντροφος 50 ετών είχε μόλις πεθάνει, και η οποία ήθελε να βάλει τέλος στη ζωή της επειδή «κανείς άλλος στον κόσμο δεν γνώριζε για τον απαγορευμένο έρωτά τους» (Fredriksen-Goldsen, 2017). Αυτή η ιστορία χρονολογείται από τη δεκαετία του 1980. Πόσοι ηλικιωμένοι, όμως, βιώνουν ακόμα και σήμερα αυτή την απόλυτη μοναξιά;

III. Αντίσταση στην εξαφάνιση

Αποδομώντας τις δικές μας προκαταλήψεις

Πριν από οποιαδήποτε δράση, πρέπει να γίνει ατομική δουλειά. Όλοι έχουμε εσωτερικεύσει ηλικιακές προκαταλήψεις. Τις αναπαράγουμε ασυνείδητα, στα λόγια μας, στις στάσεις μας, στις ακτιβιστικές μας επιλογές.

Η αποδόμηση της ηλικιακής διάκρισης σημαίνει πρώτα να μάθουμε να βλέπουμε τους ηλικιωμένους. Σημαίνει να σταματήσουμε να τους αντιμετωπίζουμε ως ξεχωριστή ομάδα, που χρειάζεται φροντίδα, που πρέπει να «ζωντανέψει». Σημαίνει να τους θεωρούμε ομοτίμους, συμμάχους, πλήρεις συμμετέχοντες στους αγώνες μας.

Σημαίνει επίσης να αμφισβητήσουμε τον δικό μας φόβο για τη γήρανση. Αυτή την ανησυχία που νιώθουμε μπροστά σε ένα σώμα σημαδεμένο από το χρόνο, μπροστά στην εξάρτηση, μπροστά στο θάνατο. Αυτή η ανησυχία είναι πολιτική.

Δημιουργώντας διαγενεακές σχέσεις

Η διαίρεση βάσει ηλικίας είναι ένα κοινωνικό κατασκεύασμα, όχι κάτι αναπόφευκτο. Στις ενώσεις μας, στις εκδηλώσεις μας, στους χώρους δράσης μας, πρέπει να θεωρούμε την ένταξη των ηλικιωμένων ως προτεραιότητα.

Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μέσω:

- Κατάλληλα ωράρια (όχι συναντήσεις στις 10 μ.μ. την Τρίτη το βράδυ).
- Προσβάσιμους χώρους (φυσικά, αλλά και ψυχολογικά).
- Περιεχόμενο που απευθύνεται σε όλους (όχι μόνο σε άτομα ηλικίας 18-30 ετών).
- Χώρους ανταλλαγής όπου οι 65+μπορούν να διηγούνται τις ιστορίες τους, να δίνουν μαρτυρίες και να μεταδίδουν τις γνώσεις τους.

Με τη συγχρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις. Αριθμός έργου: 2024-1-DE02-KA220-ADU-000244060

Η καναδική έκθεση τονίζει τη σημασία της ενθάρρυνσης της συμμετοχής όλων των τομέων — δημόσιου, ιδιωτικού και μη κερδοσκοπικού — για τη δημιουργία γεφυρών μεταξύ των γενεών (Κυβέρνηση του Καναδά, 2018).

Επανεξέταση της στέγασης και των χώρων διαβίωσης

Η απομόνωση των ατόμων 65+ της LGBTQ+ κοινότητας αποτελεί επίσης ζήτημα στέγασης. Τα παραδοσιακά γηροκομεία συχνά βιώνονται ως εχθρικοί χώροι, μέρη όπου κάποιος πρέπει να κρυφτεί, να αποσυρθεί στην «ντουλάπα».

Αναδύονται εναλλακτικές λύσεις: υποστηρικτική στέγαση, διαγενεακή συγκατοίκηση και συμμετοχική στέγαση. Ορισμένες πρωτοβουλίες, όπως τα «σπίτια της διαφορετικότητας», στοχεύουν συγκεκριμένα στη δημιουργία χώρων όπου οι 65+της κοινότητας LGBT+ μπορούν να γερνούν περιτριγυρισμένοι από ομοτίμους, χωρίς να αποποιούνται την ταυτότητά τους.

Αυτά τα μοντέλα είναι ακόμα πολύ σπάνια. Πρέπει να τα πολλαπλασιάσουμε, να τα υποστηρίξουμε και να ευαισθητοποιήσουμε το κοινό σχετικά με αυτά.

Καταπολέμηση της αόρατης παρουσίας στα μέσα ενημέρωσης

Δεν μπορούμε να αγαπήσουμε αυτό που δεν μπορούμε να δούμε. Η έλλειψη εκπροσώπησης των ηλικιωμένων στα μέσα ενημέρωσης, στον πολιτισμό και στον δημόσιο διάλογο συμβάλλει ενεργά στην περιθωριοποίησή τους.

Πρέπει να απαιτήσουμε δίκαιες και ποικιλόμορφες απεικονίσεις της γήρανσης. Να δείξουμε τους ηλικιωμένους που επιθυμούν, που αγωνίζονται, που δημιουργούν, που υπάρχουν πλήρως. Να δώσουμε φωνή στους ηλικιωμένους στα δικά μας ακτιβιστικά μέσα ενημέρωσης. Να κάνουμε την ορατότητά τους πολιτικό ζήτημα.

Συμπεριλαμβάνοντας την ηλικιακή διάκριση στη σύγκλιση των αγώνων

Πάρα πολύ συχνά, ο αγώνας κατά των διακρίσεων σταματά σε μια συγκεκριμένη ηλικία. Παλεύουμε ενάντια στην ομοφοβία, τον ρατσισμό και τον σεξισμό — αλλά ξεχνάμε ότι αυτές οι καταπιέσεις δεν τελειώνουν στα 60. Συνδυάζονται, ενισχύουν η μία την άλλη και μετασχηματίζονται.

Ο Άνταμς το δηλώνει με έμφαση: «Η ηλικιακή διάκριση και η διάκριση λόγω αναπηρίας είναι δομικά φαινόμενα που διαμορφώνουν αρνητικά τις βιωμένες εμπειρίες των ηλικιωμένων ατόμων της LGBT+ κοινότητας» (Άνταμς, 2023). Οι αγώνες μας πρέπει να ενσωματώσουν αυτή τη διάσταση. Μην αφήνετε τους ηλικιωμένους πίσω.

Συμπέρασμα: Το να γερνάς είναι μια πολιτική νίκη.

Το να γερνάς, όταν είσαι LGBT+, είναι μια μορφή αντίστασης. Σημαίνει ότι έχεις επιβιώσει από τα χρόνια που η ομοφυλοφιλία θεωρούνταν ψυχική ασθένεια. Σημαίνει ότι έχεις επιβιώσει από το AIDS χωρίς να

Με τη συγχρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις. Αριθμός έργου: 2024-1-DE02-KA220-ADU-000244060

υποκύψεις σε αυτό. Σημαίνει ότι έχεις χτίσει μια ζωή έξω από τα πρότυπα, ενάντια στις κοινωνικές πιέσεις, εφευρίσκοντας συνεχώς νέους τρόπους να αγαπάς και να υπάρχεις.

Ο καπιταλισμός θέλει να μας πείσει ότι οι 65+είναι άχρηστοι. Ότι αποτελούν βάρος, νεκρό βάρος, κακή επένδυση. Αλλά γνωρίζουμε ότι η αξία μιας ζωής δεν μετριέται με βάση την παραγωγικότητά της. Οι 65+LGBT+ είναι οι ζωντανές μνήμες μας. Είναι αυτοί που άνοιξαν τα μονοπάτια που ακολουθούμε σήμερα. Αγωνίστηκαν, αγάπησαν, υπέφεραν, αντιστάθηκαν — συχνά στη σκιά, συχνά μόνοι, συχνά χωρίς αναγνώριση.

Η ευθύνη μας σήμερα είναι σαφής: να μην τους ξεχάσουμε. Να τους συμπεριλάβουμε στους χώρους μας, στους αγώνες μας, στις ζωές μας. Να πολεμήσουμε την ηλικιακή διάκριση, όπως πολεμάμε όλες τις μορφές καταπίεσης. Να κάνουμε τη σύγκλιση των αγώνων μια συγκεκριμένη πραγματικότητα, που δεν σταματά σε μια συγκεκριμένη ηλικία.

Γιατί το να γερνάς δεν σημαίνει να εξαφανίζεσαι. Το να γερνάς σημαίνει να συνεχίζεις. Και χρειαζόμαστε όλες τις ηλικίες για να χτίσουμε τον κόσμο που θέλουμε.

Έναν κόσμο όπου ο καθένας έχει τη θέση του. Σε οποιαδήποτε ηλικία.

Για περισσότερες πληροφορίες

- Gouvernement du Canada (2018). Isolement social des aînés : un regard sur les aînés LGBTQ au Canada. Forum fédéral-provincial-territorial des ministres responsables des aînés.
- Adams, M. (2023). The Structural Roots of Ageism and Ableism: What It Means for LGBTQ+ Older Adults. ASA Generations.
- Fredriksen-Goldsen, K.I. (2017). Dismantling the Silence: LGBTQ Aging Emerging From the Margins. The Gerontologist, 57(1), 121-128.

Με τη συγχρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (EACEA). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο EACEA δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις. Αριθμός έργου: 2024-1-DE02-KA220-ADU-000244060